

Udskriftsdato: 14. december 2025

AFG nr 10476 af 27/06/2017 (Gældende)

Rabatordning

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: 17-0859210

Rabatordning

Skatterådet kunne bekræfte, at det ville være personlig indkomst for kunderne i Spørger at modtage en rabat på baggrund af kundens låneengagement med NN. Skatterådet kunne desuden bekræfte, at de kunder, der havde et låneengagement med Spørger, kunne modtage en rabat, som en nedsættelse af en fradragsberettiget udgift. Skatterådet kunne også bekræfte, at Spørger havde fradrag for den ydet rabat, både hvor kunden havde lån hos NN og hos Spørger. Afslutningsvist kunne Skatterådet bekræfte, at kunderne ville retserhverve rabatten på udbetalingstidspunktet, og at Spørgers fradragstidspunkt tilmed var på udbetalingstidspunktet.

Skatterådsmøde 27. juni 2017 - SKM2017. 516. SR

Spørgsmål

1. Kan det bekræftes, at rabatter ydet af Spørger til kunder, hvor Spørger har formidlet lån hos NN, ikke vil være skattepligtige som personlig indkomst for kunderne, men anses for rabat på/nedsættelse af en fradragsberettiget udgift?
2. Kan det bekræftes, at rabatter ydet af Spørger til kunder, som har optaget realkreditlignende lån hos Spørger, ikke vil være skattepligtige som personlig indkomst for kunderne, men anses for en rabat på/nedsættelse af en fradragsberettiget udgift?
3. Kan det bekræftes, at Spørger har fradrag for udgifter til de ydede rabatter til Spørgers kunder med lån hos NN?
4. Kan det bekræftes, at Spørger har fradrag for udgifter til de ydede rabatter til kunder med realkreditlignende lån hos Spørger?
5. Kan det bekræftes, at såfremt spørgsmål 1 og/eller spørgsmål 2 besvares bekræftende, at kunderne skattemæssigt retserhverver rabatten på udbetalingstidspunktet, og at Spørger fradragstidspunkt for den ydede rabat tilmed er på udbetalingstidspunktet?

Svar

1. Nej
2. Ja
3. Ja
4. Ja
5. Ja

Beskrivelse af de faktiske forhold

Kunder med lån i NN

Spørger har ca. xx kunder, der har optaget lån i NN. Lånene er formidlet af Spørger.

Spørger vil yde en rabat til kunderne på xx % af lånets restgæld pr. år, hvilket stort set svarer til, at kunderne modtager xx kr. pr. mio. i lån.

Rabatordningen træder i kraft pr. xx, og beregnes første gang den xx.

Beregningen af Rabatordningen således sker bagudrettet pr. xx (med forfald xx), og udbetales først efter udløb af den pågældende beregningsperiode.

Udbetalingen sker pr. xx.xxxx.

Ordningen er gældende indtil den opsiges, hvilket – med virkning fra og med den efterfølgende periode – skal ske med mindst x måneders varsel op til xx.

Ordningen er gældende for samtlige kunder med NN-lån, og regler/betingelser for rabatordningen bliver indføjet som en del af Spørgers forretningsbetingelser, ligesom der vil blive skiltet med ordningen. Der er således tale om en forpligtelse for Spørger.

Følgende (alle) typer realkreditlån i NN er omfattet rabatordningen:

- 1
- 2
- 3
- 4

Spørger fremhæver, at Spørger qua den indgående samarbejdsaftale med NN enten har garanteret for NN-lånet eller har accepteret en modregningsret for NN – med den virkning, at Spørger overtager gældsforpligtelsen på misligholdte lån.

Under normale omstændigheder vil en rabat typisk blive ydet til kunderne i form af f.eks. en midlertidig justering af kundernes realkreditbidrag, renter eller gebyrer – og under normale omstændigheder vil rabatten blive ydet på grundlag af kundens engagement.

I nærværende situation er det direkte gældsforhold etableret mellem NN og kunden. Efter Spørgers opfattelse kan der dog klart argumenteres for, at der i praksis er tale om et forhold, der kan karakteriseres som et ikke traditionelt (men indirekte) gældsforhold, da lånet til kunden sker i samarbejde mellem Spørger og NN. Et samarbejde som indebærer en deling af den løbende indtægt (bidragssats på realkreditlånet), opstartsgebyr samt omkostninger i form af risikovillig kapital samt tab, såfremt kunden ikke kan overholde sine forpligtelser.

Dette samarbejde kan i øvrigt beskrives således:

Det primære kundeforhold ligger mellem Spørger og kunden, hvor Spørger som fast element i produkt-pakken tilbyder formidling af realkreditlån gennem NN. Ved formidlingen af lån er det Spørger, som foretager kreditvurdering og lånesagsbehandling, herunder vurdering af ejendommen og bevilling af lånet inden for aftalte retningslinjer med NN for lånesagsbehandling og bevilling. Når lånet effektueres i NN, modtager Spørger for denne del af arbejdet en andel af stiftelsesprovisionen, som kunden har betalt til NN.

Selve låneforholdet stiftes mellem NN og kunden, hvor det er NN, som på traditionel vis skaffer likviditet til lånet via salg af obligationer. Risikoen på låneforholdet dækkes dog i stort omfang af Spørger gennem garantistillelse og modregningsret i forholdet til NN, således at en andel af kapital-belastningen er i Spørger og den resterende del af kapitalbelastningen i NN. For garantistillelse og modregningsret modtager Spørger løbende en betaling fra NN, der finansierer denne del med en andel af den af kunden betalte bidragssats til NN.

Spørgers garantistillelse er dedikeret det enkelte lån og medvirker dels til at reducere kreditrisikoen i NN, men reducerer også kapitalbelastningen og dermed kravene til kapitalgrundlaget i NN, jf. regelsættet i CRR-forordningen.

Spørgers afgivelse af modregningsretter medfører, at NN kan modregne tab på et givet realkreditlån, som er formidlet gennem Spørger i summen af den andel af bidragssatsen, som Spørger modtager på alle de lån, som er formidlet gennem Spørger.

Garantistillelse og modregningsretterne medfører i praksis, at Spørger dækker tab på de enkelte realkreditlån, som kan relateres til den del af lånet, som ligger fra xx pct. til xx pct. af værdien af den belånte ejendom, dvs. den yderste og mest risikofyldte del af realkreditlånet.

Kunder med realkreditlignende lån hos Spørger

En tilsvarende rabatordning med udbetaling af Rabatordningen bliver ligeledes indført for de kunder, der i stedet har optaget realkreditlignende lån direkte hos Spørger.

Fælles for ovenstående ”realkreditlignende lån”, som er optaget direkte hos Spørger er, at der er tale om et traditionelt gældsforhold mellem Spørger og kunden, hvor Spørger er kreditor, og kunden er debitor. Kunden betaler en løbende rente, som tilskrives og opkræves kvartalsvist.

Rabatordningen modregnes en gang årligt i den tilskrevne rente. Rabatordningen er efter Spørgers opfattelse reelt en rabat på renten, hvorfor kunden ganske givet betragter den samlede betaling for rente inklusiv (eller modregnet) Rabatordningen, som en samlet netto rentebetaling.

Det er efter Spørgers opfattelse reelt således, at i ét og samme gældsforhold betales der ikke renter fra kreditor til debitor og fra debitor til kreditor. Det er derimod kun debitor, der betaler rente til kreditor, dog fratrukket rabatten (Rabatordningen).

Generelle vilkår for Rabatordningen

Det er oplyst i foreløbige vilkår for Rabatordningen, at:

- ”Du skal være privatkunde i Spørger og have din Nem - og lønkonto hos Spørger på såvel opgørelses-tidspunktet xx og udbetalingstidspunktet xx. ”
- ”Der må ikke være restancer på dine lån. ”

Som det er anført, reguleres kundeforholdene dels af nogle individuelt formulerede aftalevilkår i indlånsaftalen/kreditaftalen, dels af nogle generelle vilkår, som er formuleret som Spørgers forretningsbetingelser.

Når en person bliver kunde i Spørger, underskriver kunden disse vilkår – enten fysisk eller digitalt – og herefter modtager kunden et eksemplar. Kunden og Spørger er hermed begge parter forpligtet og berettiget i overensstemmelse med disse vilkår, også i forhold til kommende ændringer.

Spørger ændrer løbende vilkår – enten i form af korrektioner eller egentlige ændringer – eller i form af tilføjelser. Sker ændringerne som reelle ændringer eller korrektioner af bestående vilkår skal sådanne varsles i overensstemmelse med Spørgers regler herom.

Ændringer som er til ugunst for en kunde skal varsles med imellem X måneder, afhængig af hvilken type ændring der er tale om. Ændringer som er til gunst for en kunde skal derimod ikke varsles.

Disse to regler er sædvanligt anerkendte principper for ændringer i kundevilkår indenfor pengeinstituttetoren.

Når der så, som i dette tilfælde, indføres et nyt vilkår – nemlig at kunder med en bestemt type realkredit – eller realkreditlignende lån, skal have en rabat (Rabatordningen), er dette som tidligere anført, et vilkår til gunst for kunden, som ikke behøver at blive varslet.

Vilkåret bliver formuleret ind i Spørgers forretningsbetingelser, og indgår dermed i det aftalegrundlag, som gælder for både eksisterende som kommende kunder. Kunden – som opfylder de givne betingelser

– har dermed et juridisk krav og Spørger en tilsvarende juridisk forpligtelse til at foretage beregning og honorering af kravet på bonus.

Information om rabatten (Rabatordningen) og retten til denne sker også direkte til de omfattede kunder via deres NetBank, således at de omfattede kunder er gjort opmærksom på det krav de har.

I forhold til, hvordan en aftale for en låntager med fast rente vil udmønte sig i praksis, kan det oplyses, at alle der er omfattet af Rabatordningen vil få beregnet og udbetalt rabatten, herunder som det fremgår, også låntagere med fastrentelån.

Under normale omstændigheder vil det være således, at ved indberetning af kontroloplysninger efter skattekontrolløven vil der blive taget højde for en ydet rabat, således at kunderne ikke får skattemæssigt fradrag for et større beløb end kundens reelle udgift efter rabat.

I denne situation er Spørger nødsaget til at udbetale rabatten i form af Rabatordningen kontant retur til kunden og Spørger vil foranledige, at rabatten indberettes som positiv kapitalindkomst.

Hvis, der er medarbejdere i Spørger, som har et lån der kvalificere til Rabatordningen, vil lånet være på markedsvilkår lig andre kunder. Historisk set og med de satser der udbydes nu, kan det ikke lade sig gøre at komme under kostpris.

Spørgers opfattelse og begrundelse

Som hovedregel er der ikke noget grundlag for at beskatte modtagerne af en rabat ydet af modparten i et forretningsforhold.

Rabatten i form af Rabatordningen ydes alene i kraft af kundeforholdet.

Rabatter er ikke i sig selv skattepligtige eller fradragsberettigede. For modtageren af en rabat vil det under normale omstændigheder betyde, at prisen for den pågældende ydelse nedsættes eller i det omfang ydelsen er fradragsberettiget – hvilket eksempelvis er tilfældet med realkreditbidrag – vil kundens fradragsret blive reduceret med den ydede rabat. Dermed får en kunde – under normale omstændigheder – ikke fradrag for et større beløb end den reelle netto-udgift.

I afgørelsen SKM2007. 377. SR bekræftede Skatterådet, at ydede rabatter til kunderne ville være skattefrie. Erhvervsmæssige kunder (der havde taget fradrag for udgiften) skulle dog indtægtsføre de modtagne rabatter. Konklusionen i denne afgørelse svarer umiddelbart til Spørgers skatteretlige opfattelse i nærværende sag.

Herudover har den påtænkte rabatordning (Rabatordningen) efter spørgers opfattelse stor lighed med den rabatordning, som der tilsvarende blev taget stilling til i SKM2010. 25. SR.

Den påtænkte rabatordning i form af nedsættelse af realkreditbidrag (eller tilsvarende rente og gebyrer) vedrører fremtidige betalinger af realkreditbidrag mv. og nedsættelsen sker på baggrund af objektive kriterier og har sammenhæng med kundens engagementet i en fremadrettet periode, idet kunden ikke får rabatten, hvis kundeforholdet er ophørt på tidspunktet for ydelsen af rabatten.

Der er reelt tale om en nedsættelse af realkreditbidrag og kunden ville – under normale omstændigheder – få reduceret fremtidige fradragsberettigede realkreditgebyrer, hvilket efter gældende regler og praksis ikke udløser særskilt beskatning.

Ad. spørgsmål 1

Det er vores opfattelse og vurdering, at den del af den løbende bidragssats, som kunden betaler NN, og som NN efterfølgende viderebetaler til Spørger, principielt udtrykker Spørgers andel af kundens løbende bidragsbetaling på realkreditlånet.

Rabatordningen skal derfor betragtes som en rabat på denne bidragsbetaling og bør i overensstemmelse hermed kunne beskattes som kapitalindkomst.

Supplerende til denne opfattelse og vurdering kan det fremhæves, at dette argument kan forstærkes ved, at Spørger alternativt kunne have fornyet aftalen med NN, således at Spørger modtog en mindre andel af bidragssatsen, mod at NN reducerede den direkte bidragssats over for kunden eller alternativt gav kunden en tilsvarende rabat. I denne situation ville reduktion af bidragssatsen alternativt afgivelse af rabatten begge afspejle sig direkte i kundens kapitalindkomst. Denne fremgangsmåde har det dog ikke været muligt at etablere/gennemføre i praksis.

Rabatordningen søger på præcis tilsvarende vis som andre ordninger – der officielt har været omtalt i dagspressen – at kompensere for de øgede bidragssatser hos NN, og det vil være uforståeligt – ikke mindst for kunderne – såfremt to umiddelbart identiske programmer ikke skulle behandles skattemæssigt ens.

Det er derfor vores opfattelse og vurdering, at der bør være en tilsvarende skattemæssig behandling, når/selvom rabatten (Rabatordningen) ydes direkte af Spørger.

Spørgsmål 1 skal efter vores opfattelse besvares med ”Ja”.

Rådgivers høringssvar af 24. maj 2017 vedrørende spørgsmål 1:

Vi er ikke enige i SKATs indstilling til besvarelse af spørgsmål 1 med et ”Nej”.

Vi er noget uforstående overfor SKATs begrundelse, og vi må konstatere, at SKAT – efter vores opfattelse – slet ikke behandler eller tager konkret stilling til sammenhængen omkring garantistillelse, fælles funding mv. som vi beskriver under de faktiske forhold og som netop er forsøgt illustreret på side 6.

Når Spørger stiller tabsgarantier eller accepterer modregningsret, er dette efter vores opfattelse netop udtryk for, at Spørger reelt tager del i risikoen på NN-lånene, og via samarbejdsaftalen er der således tale om ”forbundne kar”, idet bidragsafregningen fra NN til Spørger er betinget heraf. Ønsker en kunde at flytte til en anden samarbejdspartner, skal de overtage disse forpligtelser for at få del i bidragsbetalingen. Spørger får med andre ord kun en bidragsandel, fordi Spørger deltager i risikoafdækningen af lånet – og vel at mærke den yderste del af risikoen.

Modregningsretten fungerer på samme måde som en tabsgaranti, men sker i praksis ved at de modregner i de provisioner NN ellers ville have udbetalt. I Spørgers optik er der således en reel sammenhæng mellem det beløb Spørger får fra NN og det Spørger videregiver til kunden, fordi Spørger samtidig er nødt til at forpligte sig på kundeforholdet over for NN. Spørger er så at sige garant for – dvs. holder øje med og følger op på kundens økonomi, således at risikoen for tab på NN-lånet minimeres.

Ad. spørgsmål 2

Det er vores opfattelse, at spørgsmål 2 skal besvares med et ”Ja”.

Ad. spørgsmål 3 og 4

Det er vores opfattelse, at udgifter til Rabatordningen kan anses for fradragsberettigede for Spørger, uanset hvilken skattemæssig kvalifikation Rabatordningen har for kunderne.

Spørger har forpligtet sig til at yde rabat (Rabatordningen) til de kunder, der opfylder betingelserne, jf. beskrivelsen af programmet. Indførelsen af programmet og afholdelse af den udgift, som det medfører, er indført for at bevare kundegrundlaget blandt Spørgers kunder, der har optaget realkreditlån hos NN eller et realkreditlignende lån hos Spørger.

Rabatordningen er dermed indført for at erhverve, sikre og vedligeholde indkomstgrundlaget, og der er således tale om en driftsudgift, jf. statsskattelovens § 6, stk. 1 litra a. Godtgørelsen vedrører gebyrer, og der bør derfor efter Spørgers egen opfattelse være fuldt fradrag for Spørger.

Det er vores opfattelse, at spørgsmål 3 og 4 skal besvares med "Ja".

SKATs indstilling og begrundelse

Spørgsmål 1

Det ønskes bekræftet, at rabatter ydet af Spørger til kunder, hvor Spørger har formidlet lån hos NN ikke vil være skattepligtige som personlig indkomst for kunderne, men anses for rabat på/nedsættelse af en fradragsberettiget udgift.

Begrundelse

Spørger påtænker at indføre en ny bonusmodel "Rabatordningen" for de af Spørgers kunder, der har optaget lån i NN.

Spørger har som følge af bidragsstigningen hos NN et ønske om at godtgøre kunderne den meromkostning, som de har fået qua denne stigning.

Spørger har derfor introduceret Rabatordningen (rabat), som træder i kraft pr. xx, og beregnes/opgøres første gang xx.

Perioden, for hvilken der beregnes/opgøres Rabatordningen (rabat) løber fra xx til xx.

Spørger vil godtgøre kunderne xx % af lånets restgæld pr. år. Udbetalingen sker én gang årligt og forfalder første gang til betaling den xx med udbetaling xx.

Det er en betingelse, at kunden er privatkunde i Spørger, og har sin Nem- og lønkonto hos Spørger på såvel opgørelsestidspunktet xx og udbetalingstidspunktet xx. Derudover må der ikke være restancer på kundens lån hos Spørger.

Som udgangspunkt er al indkomst skattepligtig efter statsskattelovens § 4. Det gælder både engangsindtægter og tilbagevendende indtægter, og det er uden betydning, om indkomsten er resultat af en aktiv indsats for at få indtægter fx ved arbejde som lønmodtager eller som selvstændig erhvervsdrivende eller som en uventet erhvervelse, f.eks. en gevinst eller gave.

Afgrænsningen af en rabat i skattemæssig forstand, er foretaget i SKM2007. 377. SR og SKM2010. 25. SR, hvor der blev lagt vægt på, at en rabat er en prisreduktion, hvis størrelse er endelig fastsat og køberen bekendt ved hver enkelt køb.

I SKM2007. 377. SR var der tale om, at et Netselskabet ønskede at udbetale et prisnedslag til forbrugerne, og i SKM2010. 25. SR kunne medlemmer af en forening vælge at få tilbagebetalt deres indskud som en skattefri kontantudbetaling eller få et større beløb via rabat på fremtidige køb.

Det er spørgers opfattelse, at ordningen om Rabatordningen må sidestilles med en rabatordning, og spørger henviser i den forbindelse til Skatterådets afgørelser i SKM2007. 377. SR og SKM2010. 25. SR.

I de nævnte afgørelser var der tale om, at rabatten blev ydet af det selskab, som kunden havde et aftaleforhold/omsætning med. I nærværende sag ønsker Spørger at udbetale "rabat" (Rabatordningen) på baggrund af gældsforholdet med NN og ikke Spørger selv. Allerede af den grund foreligger der ikke en rabat i skattemæssigt forstand.

Det forhold at der er indgået et samarbejde mellem Spørger og NN, medfører ikke, at kundens gældsforhold flyttes fra NN til Spørger.

Spørgers udbetaling af Rabatordningen, må i stedet anses for udbetaling fra Spørger, hvilket Skatterådet i SKM2007. 377. SR anså for skattepligtig hos kunderne jf. statsskattelovens § 4.

SKATs bemærkninger til rådgivers høringssvar af 24. maj 2017

SKAT forstår rådgivers anbringender således, at såfremt aftaleforholdet mellem kunden og NN misligholdes, er Spørger økonomisk forpligtet over for NN. Spørger tager derfor del i risikoen for den enkelte kundes opfyldelse af sit realkreditlån hos NN. Bidragsafregningen mellem NN og Spørger er gjort betinget af, at Spørger påtager sig denne forpligtelse.

Det bemærkes, som anført under begrundelsen til spørgsmål 1, at aftaleforholdet vedrørende NN-lån er indgået mellem kunden og NN.

Spørger er ikke aftalepart med kunden i relation realkreditlånet, men i stedet formidler heraf i forhold til NN. Kunden betaler på intet tidspunkt Spørger i forbindelse med optagelsen af realkreditlånet hos NN. Samtlige kundens betalinger i forbindelse med optagelsen af realkreditlånet sker således til NN. I forbindelse med afvikling af realkreditlånet betaler kunden afdrag, rente- og bidragsbetaling for realkreditlånet til NN.

Fordelingen af risikoen for realkreditlånet mellem NN og Spørger som beskrevet ændrer ikke på, at aftaleforholdet alene består mellem kunden og NN. Risikoafdækningen må forstås som en afdækning af risikoen for, at kunden kan betale realkreditlånet, og der er således tale om en ordning, som udelukkende tilgodeser NN, og således ikke kunden. Risikoafdækningen kan derfor ikke medføre, at der opstår et retligt forhold mellem Spørger og kunden med den virkning, at Spørger yder NN's kunder en rabat i skatteretlig forstand.

SKAT fastholder derfor sin indstilling vedrørende spørgsmål 1.

Indstilling

SKAT indstiller, at spørgsmål 1 besvares med "Nej".

Spørgsmål 2

Det ønskes bekræftet, at rabatter ydet af Spørger til kunder, som har optaget realkreditlignende lån i Spørger ikke vil være skattepligtige som personlig indkomst for kunderne, men anses for en rabat på/nedsættelse af en fradragsberettiget udgift?

Begrundelse

Spørger har et ønske om at godtgøre egne kunder, der har optaget realkreditlignende lån hos Spørger, med Rabatordningen på samme måde som til kunder med realkreditgæld i NN.

Spørger har derfor introduceret Rabatordningen (rabat), som træder i kraft pr. xx, og beregnes/opgøres første gang xx.

Perioden, for hvilken der beregnes/opgøres Rabatordningen (rabat) løber fra xx til xx.

Spørger vil godtgøre kunderne xx % af lånets restgæld pr. år. Udbetalingen sker én gang årligt og forfalder første gang til betaling den xx med udbetaling xx.

Det er en betingelse, at kunden er privatkunde i Spørger, og har sin Nem- og lønkonto hos Spørger på såvel opgørelsestidspunktet xx og udbetalingstidspunktet xx. Derudover må der ikke være restancer på kundens lån hos Spørger.

Som udgangspunkt er al indkomst skattepligtig efter statsskattelovens § 4. Det gælder både engangsinde-
tægter og tilbagevendende indtægter, og det er uden betydning, om indkomsten er resultat af en aktiv
indsats for at få indtægter fx ved arbejde som lønmodtagere eller som selvstændig erhvervsdrivende eller
som en uventet erhvervelse, f.eks. en gevinst eller gave.

Det er heroverfor spørgers opfattelse, at ordningen må sidestilles med en rabatordning og spørger henvi-
ser i den forbindelse til Skatterådets afgørelser i SKM2007. 377. SR og SKM2010. 25. SR.

Det er oplyst, at kunden betaler en løbende rente til Spørger, som tilskrives og opkræves kvartalsvist.

Det er rådgivers opfattelse, at fordi Rabatordningen modregnes en gang årligt i den tilskrevne rente, er
Rabatordningen reelt en rabat på renten, fordi kunden betragter den samlede betaling for rente fratrullet
Rabatordningen som en samlet netto rentebetaling.

SKAT skal imidlertid bemærke, at Rabatordningen ikke udgør en rente, allerede fordi der i et gældsfor-
hold for samme renteperiode, ikke kan betales renter fra kreditor til debitor og fra debitor til kreditor. Der
forligger derfor ikke en rente i skatemæssig forstand i relation til Rabatordningen.

I stedet må der være tale om, at der ydes en udbetaling/bonus, såfremt nærmere betingelser er opfyldt.

I afgørelsen SKM2007. 377. SR, og SKM2010. 25. SR blev der lagt vægt på, at rabatordningens størrelse
ville være endeligt fastsat og forbrugerne bekendt forud for rabatperiodens begyndelse, samt at rabatten
baseres på omsætning med den enkelte forbruger i en fremadrettet periode.

I denne sag er der tale om, at rabattens størrelse (xx % af lånets restgæld pr. år) er endelig fastsat og
kunden bekendt (xx) forud for rabatperiodens begyndelse (xx til xx). Det forhold, at kunden reelt set kan
miste rabatten ved ikke at opfylde betingelserne på udbetalingstidspunktet medfører ikke, at rabatten ikke
er endeligt fastsat og forbrugerne bekendt forud for rabatperiodens begyndelse.

Rabatten har endvidere sammenhæng med omsætningen med den enkelte kunde i en fremadrettet periode,
idet kunden ikke får rabatten, hvis kunden er ophørt med at være kunde m.v. på tidspunktet for ydelsen af
rabatten.

I relation til spørgsmålet om omsætning i en fremadrettet periode, anså Skatterådet SKM2007. 377. SR
ikke en prisnedslagsmodel for at være en rabat, blandt andet fordi beslutningen om prisnedslag/rabat var
baseret på baggrund af kundens omsætningen i en bagudrettet periode. Skatterådet godkendte imidlertid
(spørgsmål 6 og 7) en model i lighed med nærværende sag, hvor rabatperioden løb fra 1.maj 2007 til 30.
november 2007, og som blev udbetalt første gang i december 2007.

Det er oplyst, at Rabatordningen udbetales som et kontant beløb til kunden, og spørgsmålet er herefter,
om rabatten kan udbetales som et kontant beløb eller om rabatten skal udbetales i form af en prisredukti-
on.

I SKM2010. 348. SR var spørgsmålet, om provision i form af kontanter eller gavekort var en rabat. Skatterådet fandt, at da der var tale om provision for kundens egne køb, måtte provisionen betragtes som en rabat for købet, der ikke var skattepligtig for kunden.

I denne sag er rabatten udløst på baggrund af kundens køb (lånengagementet) hos Spørger, og rabatten anses ikke at være udtryk for en overskudsfordeling fra Spørger.

SKAT er derfor enig i Spørgers opfattelse.

Der er i den forbindelse lagt vægt på, at rabatten sker på baggrund af objektive kriterier såsom låneengagementet, størrelse eller karakter, tilhørsforhold til en bestemt kundegruppe og/eller lignende objektive kriterier.

Der er endvidere lagt vægt på, at det supplerende er oplyst, at kundernes betaling ikke kommer under kostprisen for produktet, ligesom der er en forretningsmæssig begrundelse for den omhandlede rabat.

Endelig er der lagt vægt på, at der ved indberetningen af rabatten vil blive taget højde for den ydede rabat, således at ingen kunde kan få skattemæssigt fradrag for en større renteudgift end kundens reelle udgift efter rabat. Det er således forudsat, at rabatten kan rummes i renteudgiften.

I realiteten er der tale om, at kunderne som følge af den omhandlede prisnedsættelse får reduceret fremtidige fradragsberettigede rentebetalinger, hvilket efter SKATs opfattelse ikke udløser beskatning.

Specielt i forhold til medarbejdere i Spørger som også er kunder, følger det af ligningslovens § 16, stk. 3, 2. pkt., at rabat på indkøb af varer og tjenesteydelser, som arbejdsgiveren m.v. udbyder til salg som led i sin virksomhed, alene skal beskattes, i det omfang rabatten overstiger avancen hos den pågældende arbejdsgiver m.v.

Da spørger har oplyst, at medarbejdere, der også er kunder, får rabat på lige fod med andre kunder, men at medarbejdernes priser for ydelserne fortsat mindst vil svare til kostprisen, er det SKATs opfattelse, at der ikke er grundlag for beskatning efter ligningslovens § 16, stk. 3, 2. pkt.

Indstilling

SKAT indstiller, at spørgsmål 2 besvares med "Ja".

Spørgsmål 3

Det ønskes bekræftet, at Spørger har fradrag for udgifter til de ydede rabatter til Spørgers kunder med lån hos NN.

Begrundelse

Efter det oplyste, har Spørger forpligtet sig til at udbetale Rabatordningen til de kunder, der opfylder betingelserne, jf. beskrivelsen af programmet. Indførelsen af programmet og afholdelse af den udgift, som det medfører, er indført for at bevare kundegrundlaget blandt Spørgers kunder, der har optaget realkredit hos NN eller et realkreditlignende lån hos Spørger.

Som anført i Den juridiske vejledning, er der mulighed for fradrag af en afholdt udgift, hvis den ikke har til formål at udvide eller forbedre det hidtidige indkomstgrundlag, men derimod at sikre de hidtidige indtjeningsmuligheder, såfremt det kan påvises, at der er en aktuel driftsmæssig begrundelse for dispositionen, og at fradrag i øvrigt ikke udelukkes, hvis udgiften i realiteten indebærer en tidsbestemt sikring af indkomstgrundlaget.

Da udgiften efter det oplyste er indført for at bevare kundegrundlaget blandt Spørgers kunder, finder SKAT, at udbetaling af Rabatordningen må anses for afholdt med formål at erhverve, sikre og vedligeholde indkomstgrundlaget, jf. statsskattelovens § 6, stk. 1 litra a.

SKAT er således enig med Spørger, hvorefter udgiften til Rabatordningen udgør en driftsomkostning.

Indstilling

SKAT indstiller, at spørgsmål 3 besvares med ”Ja”.

Spørgsmål 4

Det ønskes bekræftet, at Spørger har fradrag for udgifter til de ydede rabatter til kunder med realkreditlignende lån hos Spørger.

Begrundelse

SKAT skal i det hele henvise til besvarelsen af spørgsmål 3.

Indstilling

SKAT indstiller, at spørgsmål 4 besvares med ”Ja”.

Spørgsmål 5

Det ønskes bekræftet, at såfremt spørgsmål 1 og/eller spørgsmål 2 besvares bekræftende, at kunderne skattemæssigt retserhverver rabatten på udbetalingstidspunktet, og at Spørger fradragstidspunkt for den ydede rabat tilmed er på udbetalingstidspunktet.

Begrundelse

Det er oplyst, at betingelserne for Rabatordningen er, at kunden er privatkunde med realkreditlignende lån hos Spørger, og har sin Nem- og lønkonto hos Spørger på såvel opgørelsestidspunktet xx og udbetalings-
tidspunktet xx. Derudover må der ikke være restancer på kundens lån hos Spørger.

Rabatordningen om Rabatordningen kan opsiges af Spørger med 3 måneders varsel med virkning for den efterfølgende rabatperiode (xx til xx).

Kunden vil derfor som minimum få rabat for én rabatperiode, såfremt betingelserne er opfyldte.

Spørgsmålet er herefter, om betingelserne knyttet til rabatten enten er resolutive, således at beskatningstidspunktet indtræder på tidspunktet for rabatperiodens begyndelse, eller om betingelserne er suspensive, således at beskatningstidspunktet først indtræder, når betingelserne bliver opfyldt.

Ifølge praksis vil resolutive betingelser typisk være betingelser, der nærmest har karakter af en formssag, og situationer, hvor der i realiteten ikke er tvivl om, at betingelsen vil blive opfyldt.

Herover for er suspensive betingelser, der har en sådan karakter, at der hersker reel usikkerhed om, hvorvidt aftalen bliver gennemført eller ej.

Rabatordningens betingelser opfyldes på baggrund af en række dispositioner foretaget af kunden, således at vedkommende skal være privatkunde med realkreditlignende lån, have konti hos Spørger samt ikke være i restance på lånene. Disse kan fra en umiddelbar betragtning fremstå som valg, hvilket kunden selv er herre over.

Imidlertid vil sådanne valg kunne ændres eller ophæves på baggrund af faktorer, som kunden ikke selv er herre over.

Eksempelvis kan privatøkonomiske faktorer medføre, at kunden kommer i restance, og dermed ikke opfylder betingelsen.

Derudover kan bedre vilkår m.v. hos konkurrenter medføre, at kunden opsiger sit engagement med Spørger. Der er her henset til, at rabattens beskedne størrelse formentlig ikke spiller nogen afgørende rolle som fastholdelsesincitament for kunderne.

Kunden har dermed nødvendigvis ikke nogen særlig interesse i, at betingelserne bliver opfyldt, og der består derfor i realiteten en tvivl om, hvorvidt betingelserne vil blive opfyldt frem til udbetalingstidspunktet. Denne usikkerhed må således føre til, at retserhvervelsen først anses for indtrådt på udbetalingstidspunktet, hvor det er sikkert, om kunden rent faktisk opfylder betingelserne.

Da der for Spørger først er indtrådt en endelig retlig forpligtelse til at afholde rabatten på udbetalingstidspunktet, og rabattens størrelse også først kan opgøres dér, må fradragstidspunktet således anses for at være på udbetalingstidspunktet.

Rabatorrdningen synes i øvrigt ikke at have karakter af en garantiforpligtelse allerede fordi Spørger ikke har udstedt en garanti over for kunderne. Der er derfor ikke fradrag for hensættelse til fremtidige udgifter, som i praksis under visse betingelser kan fradrages i relation til garantiforpligtelser.

Indstilling

SKAT indstiller, at spørgsmål 5 besvares med ”Ja”.

Skatterådets afgørelse og begrundelse

Skatterådet tiltræder SKATs indstilling og begrundelse.

Lovgrundlag, forarbejder og praksis

Spørgsmål 1

Lovgrundlag

Statsskattelovens § 4

Som skattepligtig indkomst betragtes med de i det følgende fastsatte undtagelser og begrænsninger den skattepligtiges samlede årsindtægter, hvad enten de hidrører her fra landet eller ikke, bestående i penge eller formuegoder af pengeværdi, således f.eks:

(...)

Ligningslovens § 5, stk. 1

Renteudgifter fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst i det indkomstår, hvori renten forfalder til betaling, jf. dog stk. 2, 5, 6, 7 og 8. Det samme gælder for udgifter til løbende provisioner eller præmier for lån, som den skattepligtige optager, og for præmier og lignende løbende ydelser for kaution for den skattepligtiges gæld, jf. § 8, stk. 3, litra a og b.

Praksis

SKM2010. 348. SR–

Skatterådet udtalte, at udbetaling af provision i form af kontanter for egne køb i et shopping system ikke er skattepligtig for modtageren, idet provisionen betragtes som en rabat for købet.

SKM2010. 25. SR-

Medlemmer af en forening kunne vælge at få tilbagebetalt deres indskud som en skattefri kontantudbetaling eller få et større beløb via rabat på fremtidige køb.

Af afgørelsen fremgår, at ved rabat forstås en prisreduktion, hvis størrelse er endelig fastsat og køberen bekendt ved hver enkelt køb.

Udbetaling ud over indskuddet, i form af rabat på fremtidige køb, blev anset for skattefri.

Der blev med henvisning til SKM2007. 377. SR lagt vægt på, at der var tale om rabat på fremtidige køb, at rabatten var kendt på forhånd, og at alle andelshavere kunne vælge at få rabatten i stedet for en kontant udbetaling.

Udbetalingen, der blev udbetalt som en fremtidig rabat, var derfor skattefri.

SKM2007. 377. SR-

Netselskabet i A a.m.b.a. ønskede at udbetale et prisnedslag til forbrugerne.

Det fremgik af anmodningen, at sektoren økonomisk var reguleret efter det såkaldte "hvile i sig selv" princip, som betød, at overskud ét år skulle tilbageføres til kunderne i efterfølgende år ved nedsættelse af prisen. Det betød, at hvis selskabet havde et økonomisk godt år blev dette nyttiggjort ved at reducere prisen i det kommende år.

Efter liberaliseringen af energisektoren i 1999/2000 var rammebetingelserne for sektoren ændret. Reguleringen af distributionsselskaberne var ændret fra "hvile i sig selv" princippet til et system med benchmark - og effektivitetsregulering af netselskaberne. Herudover var der rent lovgivningsmæssigt lagt op til at elsselskaberne skulle bevæge sig i retning af en mere kommerciel drift med fokus på forretningsudvikling.

Fremadrettet skulle prisnedslagsmodellen derfor baseres på den enkelte forbrugers omsætning med koncernens selskaber indenfor en given bagudrettet periode.

Det samlede prisnedslag kunne endvidere maksimalt udgøre selskabets samlede fortjeneste (resultat før renter tillagt afskrivninger) ved salg af netydelser til forbrugerne. Begrundelsen for årligt at opgøre et samlet prisnedslag og udbetaling til forbrugerne - til forskel fra nedsættelse af priserne generelt - var, blandt andet at det var nødvendigt, at der i budgetterne var indbygget en vis reserve, til brug for konsolidering af selskabets kapital.

Den omhandlede prisnedslagsmodel blev anset for en overskudsfordeling. Da der således var tale om uddeling af overskud, og da ingen af forbrugerne var aktionærer, men for størstedelens vedkommende medlemmer i A a.m.b.a, ville udbetalinger efter den omhandlede prisnedslagsmodel være skattepligtige hos forbrugerne jf. statsskattelovens § 4

De omhandlede rabatter skulle således til enhver tid skattemæssigt behandles som overskud, så længe rabatterne var beregnet på basis af de i "anmodning om bindende svar" beskrevne beregningsmodeller, som byggede på overskudsberegninger.

I besvarelsen af et supplerende spørgsmål vedrørende et rabatsystem, hvor udbetalingerne ikke var baseret på overskudsberegninger, blev det bekræftet, at udbetalingerne ikke kunne betragtes som en skattepligtig

rabat for den enkelte forbruger. Dog skulle forbrugere, der helt/delvist havde fratrasket udgiften ved købet, indtægtsføre udbetalingen.

Ved besvarelsen af det supplerende spørgsmål blev der lagt vægt på, at rabatordningens størrelse ville være endeligt fastsat og forbrugerne bekendt forud for rabatperiodens begyndelse, at rabatten baseredes på omsætning med den enkelte forbruger i en fremadrettet periode, og at rabatordningen gjaldt alle selskabets forbrugere. Besvarelsen ville endvidere være den samme, uanset at rabatudbetalingerne af administrative hensyn distribueredes fra netselskabet via A a.m.b.a.

Den Juridiske Vejledning 2017-1 afsnit C. C. 2.1.2.1–

(...)

Indtægter generelt

SL § 4 opstiller den almindelige hovedregel for beregningen af bruttoindkomsten. Alle indtægter, både engangsindtægter og tilbagevendende indtægter, regnes med ved indkomstopgørelsen uden hensyn til den nærmere karakter af den virksomhed eller de omstændigheder, der har ført til erhvervelsen. Se SL § 4.

Det er altså principielt uden betydning, om indtægten er resultat af positive indkomstbestræbelser, fx virksomhed som lønmodtager eller selvstændigt erhvervsdrivende eller en uventet erhvervelse, fx en gevinst eller en gave.

Indtægt ved ikke erhvervsmæssig virksomhed, som hobbyvirksomhed og honorarindkomst er også omfattet af bestemmelsen i SL § 4. Se afsnit C. C. 1.1.2 om beskattningen af hobbyvirksomhed og afsnit C. C. 1.2.3 om honorarmodtagere, der hverken er selvstændigt erhvervsdrivende eller i tjenesteforhold.

Erstatninger for tab af indtægter, der er skattepligtige efter SL § 4, beskattes også efter bestemmelsen. Se afsnit C. C. 2.1.6 om erstatninger. (...).

Den Juridiske Vejledning 2017-1 afsnit C. A. 11.2.1–

(...)

Regel (definition)

Hverken statsskatteloven eller anden skattelovgivning indeholder en definition af, hvad renteudgifter er, men praksis har skabt en almindelig rentedefinition.

Ved renteudgifter forstås, et sædvanligt periodisk vederlag til kreditor, beregnet som en bestemt procentdel af den til enhver tid værende restgæld, for at stille kapital til disposition.

Ved vurderingen af, om renten opfylder rentedefinitionen, lægges der vægt på, at renten fastsættes forud for den renteperiode, som den vedrører. Hvis afkastet først fastsættes efter begyndelsen af den periode den vedrører, er der ikke tale om en renteudgift, men et kurstab.

(...)

Spørgsmål 2

Se under spørgsmål 1.

Spørgsmål 3

Lovgrundlag

Statsskattelovens § 6, ekstrakt

Ved Beregningen af den skattepligtige Indkomst bliver at fradrage:

a. Driftsomkostninger, d.v.s. de Udgifter, som i Aarets Løb er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde Indkomsten, derunder ordinære Afskrivninger;

Praksis

Den juridiske vejledning, 2017-1, afsnit C. C. 2.2.1.1–

Efter SL § 6, stk. 1, litra a, er det som udgangspunkt kun udgifter, der er anvendt i årets løb, der kan fratrækkes som driftsomkostninger i det pågældende år. Derfor er der normalt ikke fradragsret for forudbetalte omkostninger før i det år, hvor omkostningerne "anvendes".

Det er de afholdte udgifter, der kan fradrages, dvs. udgifter, som skatteyderen i det pågældende indkomstår er blevet endeligt forpligtet til at betale.

Den juridiske vejledning, 2017-1, afsnit C. C. 2.2.1.2–

SL § 6 indeholder den grundlæggende hovedregel for, hvilke driftsomkostninger, der kan trækkes fra ved beregningen af den skattepligtige nettoindkomst.

De fradragsberettigede driftsomkostninger er "de udgifter, som i årets løb er anvendt til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten, derunder ordinære afskrivninger". Se SL § 6, stk. 1, litra a.

Indholdet af driftsomkostningsbegrebet er løbende blevet fastlagt og udviklet ved en række domme og afgørelser, der fortolker bestemmelsen.

(...)

Udgifter, der ikke er afholdt i en igangværende virksomhed, fordi de er afholdt før etableringen af virksomheden eller efter virksomhedens ophør, kan på grund af den manglende sammenhæng med indkomsterhvervelsen ikke trækkes fra, medmindre der er særlig hjemmel til det.

(...)

Hvis der foreligger en aktuel driftsmæssig begrundelse for at afholde en udgift, vil der normalt ikke være grundlag for at kritisere størrelsen eller den mere eller mindre rimelige begrundelse for at afholde udgiften.

Noget andet er, at en udgifts sædvanlighed ofte indgår i overvejelserne over, om der overhovedet er tale om en erhvervsmæssig udgift.

Udgifter, der optræder sædvanligt i en erhvervsvirksomhed, fx lønudgifter eller lejeudgifter i erhvervslejemål, kan derfor normalt trækkes fra. Dog skal også disse udgifter knytte sig til indkomsterhvervelsen, hvis der skal være fradragsret. Se SKM2013. 557. ØLR.

Der kan ikke lægges afgørende vægt på, om en udgift er nødvendig. Nødvendighed, fx i form af et lovkrav om at afholde udgiften, kan dog i visse tilfælde være af betydning for bevisbedømmelsen af, om der foreligger en driftsmæssig begrundelse for at afholde udgiften.

Den juridiske vejledning, 2017-1, afsnit C. C. 2.2.1.4–

Driftsomkostningsbegrebets forudsætning om, at udgiften skal have forbindelse til erhvervelsen af den skattepligtige indkomst, omtales i afsnit C. C. 2.2.1.2.

Afgrænsningen af driftsomkostningsbegrebet volder især vanskeligheder over for anlægs- og etableringsudgifter, som ikke relaterer sig til indkomsten, men derimod til indkomstgrundlaget.

Ikke fradragsberettigede anlægs- og etableringsudgifter er efter SL § 6, stk. 2: "udgifter til formueforøgelse, til forbedring af ejendom, til udvidelse af næring eller drift".

Domstolspraksis synes at have vist en tendens til en udvikling af driftsomkostningsbegrebet fra en klar afgrænsning mellem drift og formue i retning af en udvidelse af fradragsmulighederne for erhvervsmæssige udgifter, der afholdes inden for de hidtidige naturlige rammer af en igangværende virksomhed. Se afgørelserne under Fradrag for udgifter, der sikrer det hidtidige indtægtsgrundlag.

Det er fortsat altafgørende for fradragsretten, at der foreligger en aktuel driftsmæssig begrundelse for at afholde udgiften. Det vil sige, at formålet er at erhverve skattepligtig indkomst, og at disse indkomstbestræbelser ikke overskrider virksomhedens hidtidige rammer. Se SL § 6, stk. 2, om udvidelse af næring eller drift.

Eksempler på en ikke fradragsberettiget formueudgift

Et selskab kunne ikke trække bonusudbetalinger fra som driftsomkostning. I forbindelse med salg af selskabet blev der indgået en aftale med selskabets to direktører om, at de, hvis selskabet blev solgt, ville få en bonus beregnet efter salgsprisen. Direktørernes krav på bonus var betinget af, at der skete et endeligt salg af selskabet, og af, at direktørerne hver især fortsat var ansat på salgstidspunktet. Den udbetalte bonus havde derfor ikke den tilknytning til selskabernes drift, dvs. til at erhverve, sikre og vedligeholde indkomsten, der må kræves for, at udgiften kan anses som en driftsomkostning, der er omfattet af SL § 6, stk. 1, litra a. Se SKM2009. 271. HR.

I SKM2013. 557. ØLR nægtedes fradrag for bonus til medarbejdere og omkostninger til rådgivere. Udgiften var anvendt til - i aktionærernes interesse - at opnå den bedst mulige pris for selskabets aktier, men også med henblik på at overholde selskabets børsretlige forpligtelser, herunder forpligtelsen til at udarbejde en redegørelse til selskabets aktionærer om et overtagelsestilbuds fordele og ulemper. Landsretten fastslog, at de udgifter, der var afholdt for, at selskabet kunne overholde dets børsretlige forpligtelser i anledning af overtagelsestilbuddet, ikke kunne anses for udgifter, der vedrørte driften. Omkostningerne var derfor ikke fradragsberettigede efter SL § 6, stk. 1, litra a, uanset om der måtte være en driftsmæssig fordel knyttet til børsnoteringen. Landsretten afviste i den forbindelse, at de afholdte udgifter havde karakter af en årligt tilbagevendende afgift (noteringsafgift) svarende til den, som Højesteret i nedennævnte UfR 1980, 712 HRD tillod fradrag for. Se også SKM2015. 373. ØLR om salgsudgifter i aktionærernes interesse.

Højesteret har i SKM2011. 602. HR fastslået, at udgifter til børsnotering ikke er fradragsberettigede efter SL § 6, stk. 1, litra a.

(...)

Udgifter til etablering eller udvidelse

Det er en forudsætning for omkostningsfradrag efter SL § 6, stk. 1, litra a, at dispositionen falder inden for virksomhedens hidtidige naturlige rammer.

Udgifter, der har til formål at tilvejebringe et nyt indkomstgrundlag, enten i form af start af en helt ny virksomhed eller ved udvidelse af en igangværende virksomhed ud over dens hidtidige rammer, har karakter af etableringsudgifter, som ikke kan trækkes fra efter SL § 6, stk. 1, litra a. Se SL § 6, stk. 2.

(...)

Fradrag for udgifter, der sikrer det hidtidige indtægtsgrundlag

Hvis en udgift ikke har til formål at udvide eller forbedre det hidtidige indkomstgrundlag, men derimod kun at sikre de hidtidige indtjeningsmuligheder, er der mulighed for fradrag.

Det er dog en betingelse, at der kan påvises en aktuel driftsmæssig begrundelse for dispositionen.

Hvis den driftsmæssige begrundelse foreligger, udelukker det derfor ikke fradrag, at udgiften i realiteten indebærer en tidsubestemt sikring af indkomstgrundlaget.

Et selskab fik fradrag for sagsomkostninger, som det havde afholdt på grund af en strid om selskabets ret til at forhandle et produkt. Fradraget blev inddrømt, fordi udgifterne havde til formål at sikre både tidligere opnået fortjeneste og muligheden for fortjeneste ved fortsat salg af produktet. Se UfR 1942, 335 HRD (Skandinavisk Grammofon).

Et vognmandsfirma betalte i forbindelse med indmeldelse i en fragtmandshal et indskud på 175.000 kr. Efter foreningens vedtægter tilfaldt beløbet foreningen endeligt og blev ikke betalt tilbage, da fragtmanden udtrådte af fragtmandshallen. Beløbet blev betalt, for at selskabet kunne få en ny holdeplads til erstatning for en mistet holdeplads i københavnsområdet, hvor man i forvejen drev virksomhed. Højesteret fandt, at formålet med at afholde udgiften i det væsentlige var at sikre virksomhedens hidtidige konkurrencedygtighed og indkomst, og udgiften blev derfor anset for en driftsomkostning, der kunne afskrives efter SL § 6, stk. 1, litra a. Se TfS 1987, 315 HRD.

En dyrlæge havde etableret nye klinikker i omegnen for at bevare sin indtjening i forbindelse med skærpet konkurrence. Klinikkerne blev etableret som selvstændige anpartsselskaber, som betalte dyrlægen et fast månedligt honorar for det arbejde, han udførte.

Dyrlægeforeningen anlagde sag mod dyrlægen, fordi der efter foreningens vedtægter kun måtte oprettes klinikker på den adresse, der var udgangspunkt for dyrlægens praksisudøvelse. Dyrlægen tabte sagen, og skattesagen vedrørte de betalte sagsomkostninger og bøde til dyrlægeforeningen på 5.000 kr. Landsskatte retten inddrømmede fradrag for udgifterne, fordi de var afholdt for at fastholde et hidtidigt indtægtsgrundlag. Se TfS 1988, 321 LSR.

Et selskab fik fradrag for udgiften til betaling af en tidligere samarbejdspartners gæld til tredjemand. Selskabets to nye samarbejdspartnere havde stillet krav om betaling af gælden som betingelse for, at det nyligt indledte samarbejde kunne fortsætte. Betalingen af gælden blev anset for at have en sådan tilknytning til den løbende drift, at den måtte anses for en fradragsberettiget driftsomkostning. Se UfR 1984, 90 HRD (TfS 1984, 2 H Segaltemøllens Brødfabrik A/S).

Et selskab fik fradrag for en årlig noteringsafgift til Fondsbørsen og for udgifter til ændringer af selskabets vedtægter, som var nødvendige for, at den hidtidige virksomhed kunne fortsætte. Højesterets begrundelse var, at børsnoteringen af selskabets aktier var af en sådan betydning for selskabets status og almindelige omdømme og dermed for dets indtjeningsmuligheder, at udgiften måtte anses for en fradragsberettiget driftsomkostning. Se UfR 1980, 712 HRD (Trælastkompagniet). Se ovenfor om udgifter til børsnotering.

Spørgsmål 4

Se under spørgsmål 3.

Spørgsmål 5

Den juridiske vejledning, 2017-1, afsnit C. C. 2.5.3.4–

(...)

Regel

Hvis retten til en indtægt er betinget, er beskatningstidspunktet afhængigt af betingelsens indhold og betydning i det konkrete aftaleforhold.

I skatteretten sondres mellem:

- Resolutive betingelser, og
- Suspensive betingelser.

Resolutive betingelser

Inden for skatteretten betegnes betingelser som resolutive, når de ikke udskyder beskatningstidspunktet.

Der vil typisk være tale om betingelser, der nærmest har karakter af en formssag, og situationer, hvor der i realiteten ikke er tvivl om, at betingelsen vil blive opfyldt.

Landsskatteretten har udtalt, at det ved betingede aftaler er udgangspunktet, at betingelserne anses for resolutive. Se TfS 1995, 904 LSR.

Eksempler

Følgende betingelser vil normalt blive anset for at være resolutive, så aftalen skatteretligt bliver anset for at være indgået på aftaletidspunktet:

- Betingelse om tinglysning af et skøde i forbindelse med en ejendomshandel
- Betingelse om købesummens erlæggelse
- Betingelse om offentlig myndigheds godkendelse af udstykning, frigørelse fra landbrugsforpligtelse eller lignende
- Betingelser, hvis opfyldelse skatteyderen selv er herre over, fx vilkår om genopførelse ved branderstigning. Se SKM2007. 552. BR. Se også SKM2002. 383. LSR.

Se desuden eksempler på resolutive betingelser i afgørelserne SKM2014. 688. SR, SKM2011. 516. BR, SKM2006. 696. VLR, SKM2001. 532. ØLR, TfS 1998, 202 ØLD, SKM2008. 913. BR, SKM2006. 569. LSR, SKM2001. 204. LSR, TfS 1998, 712 LSR og TfS 1995, 904 LSR og SKM2008. 42. SR.

Suspensive betingelser

Suspensive betingelser har en sådan karakter, at der hersker reel usikkerhed om, hvorvidt aftalen bliver gennemført eller ej. Suspensive betingelser medfører, at beskatningen først indtræder, når betingelsen er opfyldt.

Eksempler

Hvis et køb af en ejendom er betinget af salg af en anden ejendom til en bestemt pris inden 1 måned, vil betingelsen normalt blive anset for suspensiv. Derfor bliver handlen skattemæssigt først anset for indgået, når betingelsen er opfyldt.

Se andre eksempler på suspensive betingelser i afgørelserne SKM2008. 674. LSR, SKM2001. 204. LSR, TfS 1996, 35 LSR, TfS 1993, 332 LSR, SKM2007. 502. SR og TfS 1992, 129 LR.

(...).

Den juridiske vejledning, 2017-1, afsnit C. C. 2.5.3.10

(...)

Hensættelse til fremtidige udgifter og tab

Driftsudgifter kan først trækkes fra, når der er opstået en endelig retlig forpligtelse til at betale, og udgiften kan gøres endeligt op. Tilsvarende skal et eventuelt tab være realiseret, før der kan blive tale om fradrag. Se om pligtpådragelsesprincippet og realisationsprincippet i afsnit C. C. 2.5.3.1.2 og C. C. 2.5.3.3.1.

SL § 6, stk. 1, litra a, indeholder ikke hjemmel til at foretage fradrag for hensættelser. Se SKM2011. 669. HR. –

Normalt nægtes derfor fradrag for udgifter til hensættelse til fremtidige udgifter og tab, men praksis har dog godkendt, at der under visse betingelser kan hensættes til garantiforpligtelser (se nedenfor om hensættelse til udgifter i forbindelse med garantiforpligtelser og om garantiforpligtelser i forbindelse med entreprisekontrakter). I nogle særlige tilfælde kan denne praksis også bruges på hensættelser til udgifter i forbindelse serviceforpligtelser (se nedenfor om hensættelse til service- og reparationsforpligtelser).

Eksempler

Udgiften til den forpligtelse, som et selskab havde påtaget sig til at tage ikke solgte varer leveret til julehandlen retur, kunne ikke henføres til salgsåret, men trækkes fra i returneringsåret. Se TfS 1999, 547 VLD.

En assurandør kunne ikke hensætte 11 pct. af sin provisionsindtægt til imødegåelse af tab. Eventuelt tab måtte først trækkes fra i det år, hvor provisionen blev tilbageført ved forsikringens ophævelse. Se UfR 1981.674H.

En elforsyningsvirksomhed kunne ikke tage fradrag for et beløb, som svarede til den overdækning, virksomheden havde fået ved i et år at opkræve for meget fra kunderne. Dette gjaldt, selvom beløbet ville påvirke indtægtsrammen for det følgende år. Se SKM2005. 497. LSR.

Hensættelse til garantiforpligtelser

I visse tilfælde kan der ved indkomstopgørelsen hensættes til at imødegå udgifter ved opfyldelse af garantiforpligtelser.

Betingelser:

Der opstilles efter praksis følgende forudsætninger for, at hensættelser vedrørende garantiforpligtelser kan godkendes:

- At garantien gælder mangler, der er ved genstanden på leveringstidspunktet, men som først kommer frem senere
- At der i praksis har vist sig at være en vis risiko
- At de beløb, der skal betales som følge af garantien, ikke er uvæsentlige.

(...).

